

Του Μιχάλη Αντωνίου*

Επιστροφή κρατικού μισθολογίου σε μη βιώσιμα επίπεδα

Ο τόπος πέρασε το 2013 μια απερίγραπτη κρίση που όσοι την βίωσαν, θα την θυμούνται για όσο ζουν.

Μια τράπεζα κατέρρευσε αμέσως και μια άλλη πέντε χρόνια αργότερα, ενώ η μεγαλύτερη εξαϋλώσε μετόχους και ομολογιούχους και μετέτρεψε σε υποχρεωτικούς μετόχους τούς μέχρι τότε καταθέτες της. Το Κράτος χρεοκοπημένο και εκτός αγορών ήδη από τον Μάη του 2011, αντί-μπορο να χρηματοδοτήσει τις δικές του ανάγκες ή να στηρίξει τις τράπεζες, δανείστηκε από τους Ευρωπαίους εταίρους του υπό τον όρο ότι θα νοικοκυρευτεί. Ότι θα προχωρήσει σε μεταρρυθμίσεις, ότι θα θεραπεύσει διαρθρωτικές αναπληρώσεις.

Είναι αδιανόητο να συρρικνώνεται η οικονομία και οι φορολογούμενοι να πληρώνουν για τις μισθολογικές αυξήσεις των υπαλλήλων του Δημοσίου

Κυρίαρχη παθολογία της κυπριακής οικονομίας ήταν το μέγεθος του κρατικού μισθολογίου. Το 2012 ήταν το δεύτερο ακριβότερο στην ΕΕ με κόστος στο 14,6% του ΑΕΠ όταν ο μέσος όρος της Ένωσης ήταν μόλις το 10,4%. Με τις μειώσεις που επιβλή-

θηκαν προκειμένου να αποφύγουμε την άτακτη χρεοκοπία του κράτους, κατέβηκε το 2017 στο 12,2%. Ποσοστό που εξακολουθεί να είναι αισθητά πάνω από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο που την ίδια χρονιά ήταν μόλις 9,9% του ΑΕΠ.

Με αιφνιδιαστική απόφαση η Κυβέρνηση επαναφέρει μέσα σε τέσσερα χρόνια τις απολαβές στα προ της κρίσης επίπεδα. Από την ώρα που η πρόθεση αυτή δημοσιοποιήθηκε ήταν φανερό ότι πολιτικά δεν μπορούσε να αποσυρθεί, όσο ισχυρή κι αν είναι η επιχειρηματολογία της ΟΕΒ και άλλων διακεκριμένων επιστημόνων.

Είναι για τούτο που η ΟΕΒ επικεντρώνει τις προσπάθειές της στο να εισαχθούν ελάχιστες προϋποθέσεις υπό τύπον δικλίδων ασφαλείας, για προστασία όσων με θυσιές πέτυχε η πραγματική οικονομία.

Πρώτη προϋπόθεση, για την επαναφορά των αποδοχών, πρέπει να είναι η ύπαρξη θετικών ρυθμών ανάπτυξης. Είναι αδιανόητο να συρρικνώνεται η οικονομία και οι φορολογούμενοι να πληρώνουν για

τις μισθολογικές αυξήσεις των υπαλλήλων του Δημοσίου.

Δεύτερη προϋπόθεση, ο εκσυγχρονισμός και η ψηφιοποίηση της κρατικής μηχανής που θα βελτιώσει την αποδοτικότητα του κράτους, θα περιορίσει τις διοικητικές δαπάνες ενώ προφανώς θα μειώσει και τον αριθμό των αναγκαιούντων εργαζομένων.

Να θυμίσω ότι η δαπάνη από τη σχετική απόφαση ανέρχεται σε €45 εκατ. ετησίως στα οποία πρέπει να προστεθούν άλλα €22 εκατ. περίπου από το αναχρονιστικό σύστημα των κλιμάκων μισθοδοσίας. Μαζί με τις συνήθεις αναβαθμίσεις και τις νέες προσλήψεις, το κόστος του κρατικού μισθολογίου από το 2023 και έπειτα, θα είναι κατά €400 εκατ. ετησίως ψηλότερο απ' ό,τι ήταν το 2017.

Μπορεί η πραγματική οικονομία να συντηρεί ένα τέτοιο δημόσιο; Προφανώς όχι. Είναι για αυτό που η μεταρρύθμιση αυτής της μηχανής και η εκλογίκευση του κόστους της ήταν βασικότεροι όροι για την κοινοτική αλληλεγγύη απέναντι στη χώρα μας.

Αποφασίστηκε η βελτίωση των απολαβών μιας ομάδας εργαζομένων κατά τεκμήριο προνομιούχων, με θέση υπερχής έναντι όλων των άλλων. Ας μπουν τουλάχιστον λογικές προϋποθέσεις:

Για όλους εκείνους που είδαν τις περιουσίες τους να χάνονται, τις επιχειρήσεις τους να καταρρέουν, τους μισθούς τους να μειώνονται δραστικά, ή να βγαίνουν στην ανεργία.

Για όλους αυτούς που πληρώνουν την κατάρρευση του 2013 και που βλέπουν τους προνομιούχους του Δημοσίου, που δεν έχασαν ούτε μια νύχτα τον ύπνο τους από τον εφιάλτη της ανεργίας, να επιβραβεύονται ξανά από το δημόσιο υστέρημα.

Για όλους αυτούς που ενώ πληρώνουν ψηλότερες εισφορές για σύνταξη, λαμβάνουν περίπου το ένα τρίτο της σύνταξης που λαμβάνει ο ίδιος εργαζόμενος του δημοσίου.

Για όλους αυτούς που όταν απολυθούν θα λάβουν γύρω στις €11 χιλ. από τον πλεονασμό και που ποτέ δεν θα ονειρευτούν τα 180 χιλιάδικα του Συνεργατισμού.

Ας μπουν δύο βασικές προϋποθέσεις. Έτσι, για όλους τους άλλους, για τους «εκτός».